

Mary Baloghová

DOKONALÝ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Someone Perfect, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2021, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English SOMEONE PERFECT.
First published in the United States of America by Berkley, an imprint of
Penguin Random House LLC.

Copyright © 2021 by Mary Balogh

All rights reserved

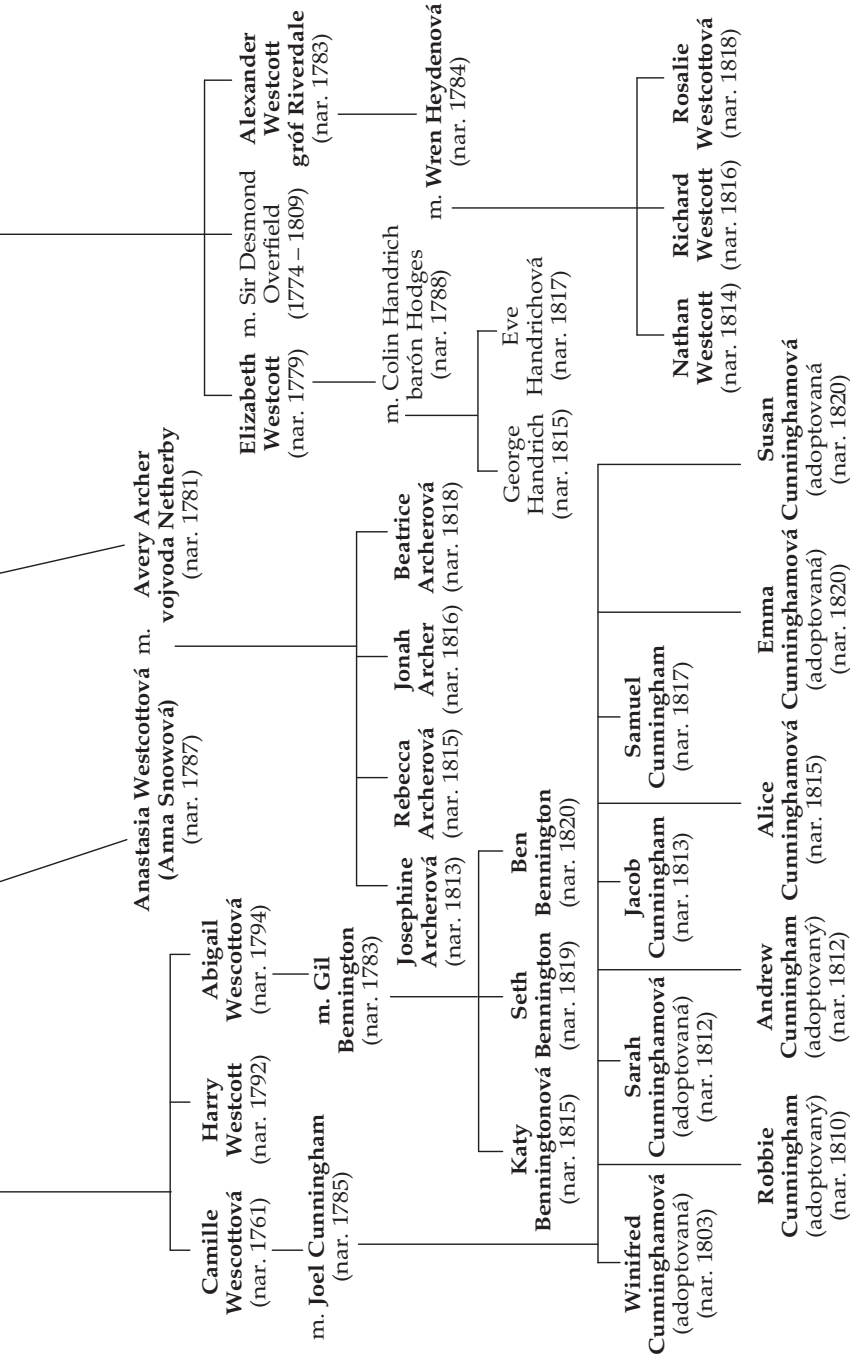
Translation © Tamara Chovanová 2023

Cover Design © Juraj Šramko 2023

Cover Photo © Abigail Miles / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2541-6

V ANGLICKU NEBÝVA DLHŠIE PEKNÉ POČASIE. Tento rok sa aj tých krátkych ukázalo žalostne málo. Preto bol priam zázrak, keď svitlo ráno, ktoré sľubovalo ďalší krásny deň. Druhý za sebou.

Popoludní sa bezoblačná obloha indigovo modrela. Bolo horúco, no nie dusno – povieval slabý vetrík, chvelo sa lístie na stromoch a hladina rieky sa mierne rozčevala. Tráva na oboch brehoch rieky sa po dlhých dažďoch zelenala, belela i žltla, kde-tu vykúkali sedmokrásy, iskerníky a ďatelina. V hustej korune trilkovali vtáky, no človek ich len tak ľahko nevidel. V tráve bzučal neviditeľný hmyz.

Toľko života! Toľko krásy!

Lady Estelle Lamarrová kráčala popri rieke, podchvíľou zastala, vychutnávala si okamih v divej prírode prekypujúcej krásou. Ešte aj starý oblúkový kamenný most obďaleč vyzeral ako neodlučiteľná súčasť scenérie, nie ako výtvor človeka, len ako vtáčie hniezdo, mravenisko či bobria hrádza. Nevedela si predstaviť nič krajšie ako anglický vidiek v letný deň. Môže byť rada, že tu žije.

Včera bola trochu namrzená, že musí v taký pekný deň zostať doma, lebo jej strýko, teta a sesternica, ktorí posledné tri týždne trávili v Elm Courte, sa zberali na odchod. Hoci teta Jane hovorila, že vyrazia zavčasu, najneskôr o ôsmej, v skutočnosti ich koč odchádzal po príjazdovej ceste o tretej popoludní, takže Estelle už nemala veľa času byť vonku.

Strýko Charles najprv sedel pri raňajkách, akoby

chcel za stolom stráviť celý deň, a rozprával sa s Estelli-
ným dvojčaťom Bertrandom. Potom sa jej sesternica Ellen
rozhodla, že by mala napísať svojmu snúbencovi – ich
návrat domov sa zrejme trochu oddiali, lebo mama sa
rozhodla, že musia navštíviť priateľov, ktorí bývajú ne-
ďaleko ich plánovanej trasy, a tí priatelia ich určite po-
zvu, aby u nich pobudli pár dní. Keď sa rozhovor skon-
čil a Ellen napísala list, teta Jane dúfala, že vyrazia okolo
desiatej, no vtedy prišiel z dediny vikár a očividne ho po-
tešilo, že prišiel včas, aby dal cestujúcim požehnanie na
cestu.

Reverend John Mott, nábožný muž, bol dlhoročný
známy tety Jane a jej obľúbenec. Na jej naliehanie sa
k požehnaniam pridali dlhé modlitby a čítanie z Písma
v salóne, potom nasledovala diskusia, ktorú začala teta
Jane a týkala sa upadajúcej morálky národa, najmä ne-
dbanlivej mládeže. A keďže sa blížilo poludnie, Estelle
pozvala vikára, aby si s nimi dal ľahký obed, lebo pred-
pokladala – správne –, že kuchárka už horúčkovito
chystá obed pre šiestich, nie iba pre dvoch, ako pôvod-
ne plánovala.

Keď zo stola odpratali riad a naliali im druhú šálku
kávy, rozhovor sa zvrtol na neistú budúcnosť britskej
monarchie, lebo kráľ Juraj IV. mal podlomené zdravie
a jedinou následníčkou, najbližšou príbuznou, ktorá
prichádzala do úvahy, bolo celkom mladé dievča Viktó-
ria, dcéra vojvodu z Kentu. Hoci ostatní vojvodovia
splodili dosť potomkov, žiaľ, všetko to boli nemanžel-
ské deti. Podľa tety Jane to bol škandál.

Koč stál pred dverami o tretej, traja cestujúci nasadli
o štvrt' na štyri a konečne sa pohol o pol štvrt'ej, teta
Jane na poslednú chvíľu vykrikovala ešte cez okienko,
aká im je vďačná, želá im veľa šťastia, ešte by mali uro-
biť *toto* a vyhýbať sa *tamtomu*.

„Asi tak vyzerá dokonalý letný deň,“ povedala Estelle bratovi so šibalským zábleskom v očiach. Pritom mala veľmi rada svojich príbuzných a v ten deň si skutočne oddýchla.

„Čo by človek neurobil pre dobrú vec?“ poznamenal Bertrand. „Budú nám chýbať. A ešte bude dosť iných pekných dní, budeš môcť sedieť vonku.“

Naozaj, dnešný deň bol nečakaný dar.

Keď Estelle odchádzala z domu, plánovala zájsť do Prospect Hallu a navštíviť Mariu Wileyovú. Ale v tej horúčave sa jej nechcelo ísť tak ďaleko. Panské sídlo bolo asi pol druha kilometra od mostíka na druhej strane rieky a už prešla viac než kilometer. Pozrela na lúčne kvety pri svojich nohách, zohla sa, prešla rukou po tráve. Potom si povedala, že ďalej nepôjde, a sadla si na breh. Úhľadne si rozložila sukne okolo seba, objala si zohnuté kolená.

Tetu Jane by vydesilo, že sa správa tak nespôsobne, najmä na verejnom mieste, kde ju môže niekto vidieť. Estelle sa pri tej myšlienke usmiala. Teta Jane a strýko Charles vychovali ju a Bertranda. Mama im zomrela pri strašnej nehode, keď nemali ani jeden rok, a otec, sklúčený žiaľom a pocitom viny, že zapríčinil smrť ich matky, v podstate zmizol z ich života, navštívil ich možno dva razy do roka, a to nestačilo. Mal povest' búrliváka, no to sa dozvedeli až oveľa neskôr.

Ale pred ôsmimi rokmi sa do ich života vrátil. Estelle ho mala rada, no nič to nemenilo na skutočnosti, že čas dospievania – od jedného do sedemnástich – strávili v opatere tety Jane, staršej sestry ich mamy, a strýka Charlesa. A v spoločnosti bratanca Olivera a sesternice Ellen – obaja boli starší než oni.

Teta ich vychovávala prísne, kládla dôraz na povinnosti, morálnu bezúhonnosť, sebadisciplínu a zbož-

nosť. Teta mala rada Estelle aj Bertranda, ale v ich živote bola diera, sčasti preto, lebo ich mama už nežila, no hlavne im chýbal otec. Túžili po ňom, vyzerali ho z podkrovnej izbičky v Elm Courte, kde prežili väčšinu tých rokov a žili tam aj teraz. Ale kedykoľvek prišiel domov, bočili od neho, čakali, že... roztvorí náručie aj srdce. Alebo im dá iné znamenie. Urobí prvý krok. Zostane.

Keď odišiel, vždy zvyčajne skôr, než plánoval, hnevali sa naňho a plakali – áno, aj Bertrand plakal – a rozhodli sa, že naňho zabudnú, vytesnia ho zo svojho života. A potom boli znova v podkroví a čakali na jeho návrat, túžili po ňom.

Ach! Estelle pokrútila hlavou. Dnes sa nechcela ponoriť do týchto spomienok. Dnešok si chcela užiť. Zajtra sa možno zaoblačí, bude duť sychravý vietor, teplota klesne a znova príde dážď. Tri slnečné dni za sebou, to by bolo tento rok priveľa. Dnes môže robiť, čo len chce. Hoci sa tešila, keď u nich boli teta, strýko a Ellen, v ich prítomnosti sa cítila zviazaná. Akoby sa v každej chvíli musela správať vzorne. A pokorne počúvať každodenné karhanie – hoci tak to nebolo, nešlo o karhanie. Teta Jane ju mala rada a chcela pre ňu to najlepšie. Aj od nej. Radila jej a často jej radila rozumne.

Neschvaľovala, že Estelle žije v Elm Courte v podstate sama, hoci tam býval aj Bertrand a vždy si boli blízki, samozrejme, neboli jednovaječné dvojčatá. Podľa tety Jane Estelle mala mať spoločníčku – tak ako mala lady Maria Wileyová z Prospect Hallu, no bolo by dobré, keby tá spoločníčka bola aspoň o desať rokov staršia. Tete Jane sa zdalo škandalózne, že Estelle spoločníčku nemá. Nechájala, prečo na tom markíza netrvá. Markíza bola osem rokov Estelinou nevlastnou matkou, druhou manželkou jej otca markíza Dorchestera.

Estelle nechcela spoločníčku, mala Bertranda a to jej stačilo. Niekoľko rokov, prv než sa otec oženil s Violou Kingsleyovou a aj potom žili v Redcliffe Courte v Northamptonshire, kam ich otec vzal, keď zdedil titul a panstvo. Ale pred dvoma rokmi sa oni dvaja vrátili do Elm Courtu, lebo sa cítili zahľtení životom smotánky, do ktorého ich uvrhli – v skutočnosti s veľkým úspechom a radosťou, až to napokon prestalo byť príjemné.

Vtedy mali vyše dvadsať rokov a Estelle podľa všeobecnej mienky už mala byť vydatá, patrilo by sa... Ale to ju nikdy veľmi nelákalo, hoci spoznala dosť mužov, ktorí by boli dobrou partiou. No ona chcela... nájsť samu seba, lepšie to nevedela opísať. Samozrejme, aj Bertrand to tak vnímal. Často mali rovnaké názory na dôležité veci.

A tak sa vrátili bývať do Elm Courtu. Ach, nežili ako pustovníci, ani zďaleka. Tento rok napríklad strávili zopár týždňov počas spoločenskej sezóny v Londýne a odtiaľ sa vybrali do Hinsfordského sídla, kde oslávili tridsiate narodeniny Harryho Westcotta, syna ich nevlastnej matky, teda ich nevlastného brata. Veľkolepá rodinná oslava sa nečakane zmenila na oslavu Harryho svadby s Lydiou Tavernorovou.

Dobre sa tam zabavili – Estelle aj jej dvojča. Ale pred koncom sezóny sa vrátili sem. Estelle niekedy rozmýšľala, či tu spolu zostarnú a budú známi ako *čudné a výstredné dvojčatá*. Ale život sa stále menil. Nedala sa predvídať budúcnosť. Ani sa o to nechcela pokúšať.

Sedela na slnku a vychutnávala si teplo. Ale... Bolo naozaj horúco a rieka ju lákala. Chudera teta Jane by dostala zrádnika, keby ju videla, ale teta Jane tu nebola, no nie? A nablízku nebol nikto, koho by tým pohoršovala. Preto vždy rada chodila na prechádzky popri rieke na sever od ich sídla, sem nikto nechodil. Malebný

mostík v dnešných časoch málokedy využívali, lebo cestu rozšírili, upravili a bola oveľa hladšia než úzke, vyjazdené koľaje cez most. Prirodzene, väčšina ľudí si vybrala pohodlnú cestu pred malebnou.

Estelle sa napokon rozhodla, že nebude odolávať pokúšeniu, nebránila sa mu. Vyzula si topánky, úhladne si ich uložila vedľa seba, stiahla si pančuchy, strčila ich do topánok, aby ich vetrič neodfúkol, spodnú časť sukne si vykasala nad kolená, aby zachovala cudnosť, a opatrne ponorila nohy do rieky. Zhĺkla, keď pocítila, aká je studená, ale šla hlbšie, pomrvila prstami a zistila, že si rýchlo zvykla na chlad. Bože dobrý, to je nádhera!

Kopla nohou a zasmiala sa, keď videla tmavé mokré fláky na šatách, a isto sa zamočili aj záhyby. Jedna kvapka jej dopadla na nos. Zotrela ju, prešla rukou po sukni. Cítila, ako sa uvoľnila, keď sústredila pozornosť na okolie – a na seba. Veď aj ona bola súčasťou toho obrazu, ako ňou boli vtáky a hmyz, tráva a sedmokrásky, aj motýľ poletujúci nad d'atelinou. Toto je spokojnosť, pomyslela si, dokonca šťastie. Len toto. Škoda, že tu s ňou nie je Bertrand.

Čepiec jej chránil hlavu pred páľavou, strieška jej tienila oči a nos, aby jej neočervenel, lebo keby jej očervenel, komorná by nespokojne tľoskala a Bertrand by sa smial. Ale aspoň pár minút to túžila cítiť – žiaru a teplo. Uvoľnila si stužky pod bradou a zložila čepiec. Jedna sponka sa zachytila na spodnom kraji, a kým ju vyťahovala, vlasy sa jej uvoľnili a spadli na plece. Doparoma! Ale tak jej treba. Položila čepiec do trávy, vybrala si z vlasov zvyšné sponky a starostlivo ich dala do čepca. Pokrútila hlavou, prehrabla si vlasy prstami v nádeji, že ich uhladí. Samozrejme, nešlo to, nemala so sebou kefu, no a čo? Už sa rozhodla, že nepôjde na návštevu.

Zmocnil sa jej nádherný pocit slobody, až ju zaplavil. Kopla nohami, ale dávala pozor, aby sa znova neošpliechala. Rukami sa oprela dozadu a zaklonila hlavu, aby cítila na tvári slnko a na šiji chladný vetrík, zatvorila oči.

Číra blaženosť!

Až kým si neuvedomila, že ktosi dychčí – a nie je to ona. A potom začula tiché zlovestné vrčanie – a nahnevanej štekot. Otvorila oči a obrátila hlavu. Videla, ako sa k nej v tráve ženie obrovský pes s veľkými labami, cerí zuby, z papule mu lietajú sliny. Keby Estelle nechromila hrôza, bola by skočila do vody. No iba sa vystrela, roztiahla si ruky pred tvárou a skríkla čosi hlúpe ako: „Dobrý havko!“ Verila, že v skutočnosti nepovedala havko...

„K nohe, Kapitán!“ Hlas, ktorý vydal ten rozkaz, prišiel spoza nej. Drsný mužský hlas okamžite zapôsobil. Pes zastal len dva metre od Estelle, zlovestne zavrčal, sklonil hlavu nabok, hnedé ucho sa mu prilepilo na hlavu, druhé sa kývalo, čierna sánka sa mu triasla, čierny nos sa mykol, z čiernych očí hľadela smrť a skaza – a odcupkal tam, odkiaľ sa ozval hlas.

Estelle sa zhlboka nadýchla, možno prvý raz, odkedy počula to dychčanie. Obrátila sa, vytiahla nohy z vody, strčila si ich pod zadok a stiahla si sukňu. Trochu neskoro na cudnosť.

Ale veď sem ľudia nikdy nechodili. Teda, takmer nikdy...

Muž sedel na mohutnom koni a bol rovnako mohutný, aspoň jej sa to zdalo zo zeme. Bože dobrý, hlava strapatá, šaty mokré, prilepené na holé nohy. Zato on bol úhľadne oblečený na jazdenie, širokoplecí, s pevnou hrudou a mocnými stehnami. Mal tmavú pleť a tváril sa nevľúdne, no možno to aspoň sčasti bolo tým cylindrom, ktorý mu tienil tvár. Hnedý pes s čiernym

ňufákom dychčal obrátený k nemu, akoby čakal na príkaz na útok.

Jazdec bol dosť ďaleko od nej, držal uzdu a mlčky si obzeral Estelle. Neospravedlnil sa, nespýtal sa, či sa jej niečo nestalo, nepozdravil ju. No v tej chvíli, keď si to uvedomila, dotkol sa bičikom striešky na cylindri a naklonil k nej hlavu, možno o dva centimetre. Potom odklusal po mostíku pomedzi stromy na brehu a zmizol na druhej strane.

Viac na ňu nepozrel.

Hm... Estelle sa dívala za ním. Uvedomila si, že sa chveje. Srdce jej splašene búšilo. V ušiach akoby jej duneli bubny. Ruky jej trpeli, zuby drkotali, nie od zimy, hoci sukňu mala mokrú a chladila ju na nohách. Hlava strapatá, vlasy ako džungľa. Cítila poníženie, hoci toho muža nepoznala a pravdepodobne ho viac neuvidí. Pobúrilo ju to, v skutočnosti pobúrenie prešlo do hnevu. Ako mohol pustiť navoľno takého psa, veď taký pes mohol napadnúť osamelého človeka – alebo ženu sediacu s nohami vo vode – a roztrhať ju v zuboch.

Srdce sa jej rozbúšilo ešte divšie, až mala pocit, že zamrdlie. A prečo nezoskočil z toho koňa a nespýtal sa, či sa jej nič nestalo, ako sa na džentlmena patrí? Veď mohla omdlieť, len čo sa obrátil chrbtom, mohla spadnúť do vody a utopiť sa ako Ofélia, mohla dokonca klesnúť celkom na dno a viac by ju nikdy nikto neuvidel. Prinajmenej sa mal ospravedlniť, že ju vyľakal. No len na ňu hľadel, akoby to bola jej vina, akoby ona vyplašila jeho chudáka psa – skutočne povedala *havko? Kapitán!* Kto to kedy počul, aby sa pes volal Kapitán?

Teda asi tak dopadol dokonalý deň.

Pokazil jej ho pes.

Rozmýšľala, či to povie Bertrandovi. Mohla by to podať zábavne. Zasmial by sa – no najprv by sa uistil, či sa

jej nič nestalo. Veru aspoň týždeň bude mať nočné mo-ry, možno aj dlhšie. Možno do konca života. Ešte vždy ťažko lapala dych, takmer vzlykala. Preletel jej okolo tváre motýľ a strhla sa.

Natiahla si pančuchy, znova sa skúšala prstami priče-šať, no nechala to tak a vstala. Obula sa, vykročila do-mov, z ruky jej visel čepiec, cinkali tam sponky.

Keby ju teraz uvidela teta Jane, museli by jej dávať umelé dýchanie. Vlastne, uvedomila si, ešte nezažila, že by teta niekedy omdlela.

Justin Wiley, gróf Brandon, veru nemal dobrú náladu a to boli slabé slová. Netúžil ísť tam, kam išiel, netešil sa na to a ešte aj teraz premýšľal, či sa nemá jednoducho zvrtnúť a vrátiť, hoci už prešiel kus cesty a už je takmer v cieľi. Nepotešilo ho také vyrušenie, tú ženu najprv po-važoval za roľníčku, ktorá leňoší pri vode, až potom si uvedomil, že je fajnovो oblečená, určite je to urodzená dáma. Ale – dáma, len tak pri vode? Vlasy rozpustené na chrbte, vyhrnutá sukňa, holé nohy vo vode?

Už pohľad na ňu ho podráždil, prirodzene, reago-val ako každý iný muž za takých okolností – ohromilo ho to a vzrušilo. Pravda, až potom, keď privolal Kapi-tána a videl, ako tá žena potláča hrôzu a zároveň sa usi-luje upraviť, aby vyzerala dôstojne. Malo to však presne opačný účinok, len tým pritiahla pozornosť na prsia a pekné holé nohy. A na tie roztopašne rozpustené vlasy.

Rozptýlenie netrvalo dlho, nie dlhšie ako pár minút, kým prešiel po kamennom mostíku ponad rieku a stra-til sa medzi stromami na druhej strane. Ale pochmúrnu náladu mu to nezlepšilo, naopak, náladu mu to zhorši-lo a to sa mu veru vôbec nepáčilo. Vystrašil bezmocnú ženu – teda Kapitán ju vystrašil, čo bolo to isté, lebo to

bol jeho pes. A zavrčal na ňu dosť nepekne, prejavili sa jeho nízke pudy, ešteže sa na ňu nevrhol.

Prospect Hall musí byť blízko, možno pol druhu kilometra. To znamená, že tá dáma, ktorá sa správala tak škandalózne, bez ohľadu na slušné spôsoby, zrejme býva niekde nablízku. Cítil sa previnilo a veru nepotreboval viac viny.

Staral sa o sestru už dlhšie ako rok. Bol jej poručník, ale neplnil si svoju povinnosť jednoducho preto, lebo s ním nechcela udržiavať príbuzenský styk. Kým držala smútok za matkou, rešpektoval jej želanie, a tak ju možno vystavil neblahému vplyvu susedov, ktorí nemali spôsoby. Ale ani teraz, keď konečne prišiel, aby sa ujal svojej povinnosti, najradšej by všetko nechal po starom.

Bože dobrý, veď tá dáma sa môže poznať s jeho sestrou. Presnejšie povedané, s nevlastnou sestrou. Možno sú priateľky. Pravda, Maria mala ako spoločníčku slečnu Vanovú, tá ju chránila a dodávala jej úctyhodnosť. So slečnou Vanovou sa však nikdy nestretol a vedel o nej málo, vlastne iba to, že to bola jej bývalá guvernantka. Neodpustiteľne si zanedbával povinnosti, len čo je pravda. Aj keď žila Mariina matka, oficiálne bol aj vtedy Mariiným poručníkom, a to od otcovej smrti pred šiestimi rokmi.

Zrazu si uvedomil, že aj teraz zanedbal povinnosť džentlmena, iba urobil grimasu. Neospravedlnil sa tej žene za to, že ju vystrašil, nevysvetlil jej, že Kapitán je dobre vycvičený, nezaútočí na niekoho alebo na niečo bez príkazu svojho pána – a on taký príkaz nikdy nedostal. Veď Kapitán je dobrosrdečný pes, nechcel zaútočiť. Bezpochyby pribehol k tej žene v nádeji, že mu dovoľí slintať a dychčať, a za to ho odmení škrabkáním po bruchu. Pes bol veľký a vyzeral nebezpečne pre

tie obrovské laby a čiernu papuľu. A brechal tak nahlas, že by zobudil aj mŕtveho.

Justin si dokonca nedal ani tú námahu, aby sa uistil, že tá žena, zrejme dáma, sa spamätala z ľaku. Jeho pes prišiel k nej na tri metre, ale možno je ľakavá. Čo ak omdlela a v tejto chvíli leží na brehu a praží na ňu slnko? No, to je dosť nepravdepodobné...

Ale nepáčilo sa mu, že ho vyrušila a cíti vinu kvôli nej. Mal by sa sústrediť na stretnutie so sestrou. Zakrátko sa stretnú. V dedine, cez ktorú prechádzal pred dvadsiatimi minútami, mu povedali, že to je len pol druhu kilometra, možno dva. Možno štyri kilometre, keby šiel na koči. Koč poslal s komorníkom a batožinou a sám sa vybral kratšou cestou. A teraz to ľutoval. Takže necelý kilometer.

Maria bola dcéra jeho otca, mal ju so svojou druhou manželkou, teraz už nebohrou. Nevlastná sestra bola od neho o štrnásť rokov mladšia a nevidel ju dvanásť rokov, poriadne dlho. Vtedy bola len osemročné dievča, chudé, bledé, s jemnými blond vlasmi a veľkými modrými očami, a zbožňoval ju. Aj ona jeho. Zrazu však odišiel z domu a bol preč šesť rokov, až po otcovej smrti zdedil titul a majetky. Keď sa ako gróf Brandon vrátil domov do Everleigh Parku, poslal grófkou, nevlastnú matku, a teda aj jej dcéru do Prospect Hallu. Bolo to jedno z jeho menších sídel, no počul, že dom je pohodlný, pekný, má peknú polohu a vedie ho neveľký, no spoľahlivý personál, ktorý tam slúži odjakživa. Justin však to sídlo osobne nikdy nenavštívil.

Keď sa presťahoval, asi o rok-dva sa jej matke zhoršilo zdravie a v ďalších rokoch to bolo s ňou ešte horšie. Choroba ju čoraz viac oslabovala, až nakoniec nevládala vstať z postele, pohnúť rukou či nohou ani hovoriť. Podľa krátkych správ, ktoré mu dva razy za mesiac po-

sielala slečna Vanová, jej robilo problémy aj preglganie. Poslal k nej londýnskeho lekára a niekoľko opatrovateľiek, ktoré mu veľmi odporúčali, no každá po týždni odišla. Maria sa potom až do konca starala o matku sama. Grófka zomrela pred vyše rokom a Maria zostala sama so spoločníčkou. Justin je jej poručníkom, kým nedovrší dvadsaťjeden rok alebo kým sa nevydá – s jeho súhlasom, podľa toho, čo bude skôr.

Takže jeho sestra tu žije od svojich štrnástich rokov, z toho tri-štyri roky žila s chorou matkou, celý rok po matkinej smrti držala smútok. Vedel si predstaviť, čo prežila, aké peklo. Ale neposlúchla jeho príkaz – pritom ho starostlivo sformuloval ako pozvanie –, aby sa po pohrebe a potom po roku vrátila do Everleigh Parku. Keď ju pozýval pred dvoma mesiacmi, iba nadiktovala odpoveď slečne Vanovej a tá mu drobným, až cifrovaným písmom napísala:

Lady Maria Wileyová priznáva, že je trochu zmätená z pozvania grófa Brandona, aby sa vrátila domov. Ona je doma tu, kde je. Pravda, pokiaľ si jeho lordstvo nechce nárokovať na vlastníctvo Prospect Hallu a nežiada ju, aby sa vysťahovala. V tom prípade by si z dedičstva po matke kúpila vlastný dom a zbavila by ho farchy a seba od obťažovania v budúcnosti.

Ohromene, neveriacky znova a znova čítal ten zvláštny list. *Od obťažovania?* Skutočne ho tak nenávidí? Asi áno, asi ho naozaj nenávidí.

Ale neuvedomuje si, že peniaze, ktoré jej nechala matka, budú ešte päť rokov v poručníctve a on je jej zákonný poručník?

Myslel si, že sa zatvrdil proti všetkému, čo mu život môže postaviť do cesty. Koniec koncov mal s tým dlhoročné skúsenosti, ale Maria našla štrbinu v jeho brnení.

Pritom z toho, čo mal veľmi, veľmi dávno rád, čo si kedysi vážil, mu zostala iba ona.

Celý život alebo aj dva...

Na jednej strane cestičky uvidel skupinku domcov. Na druhej strane osamelo stálo malebné kamenné panské sídlo, od cesty oddelené veľkou záhradou s trelážami, ružami a množstvom iných kvetov. Toto bude zrejme Prospect Hall.

Ešte aj teraz zvažoval, že sa obráti alebo jednoducho pôjde ďalej. No už bol zvyknutý na takú bolesť. Pustil sa po širokej štrkovej cestičke, ktorá viedla cez otvorenú bránu popri dome dozadu k stajni.

Rozmýšľal, či Maria čaká, že sem osobne príde, aby ju odviezol domov. Možno iba v zlom sne. Ale nedala mu na výber.

2

NA DRUHÝ DEŇ asi od desiatej lialo ako z krhly. Hoci ju to sklamarlo, upršaný deň mal svoju krásu. Estelle sedela vo svojej pracovni na sedačke pod oknom, chrbtom sa opierala o vankúš, nohy vyložené na parapete, kolená pritiahnuté k hrudi. O nohy si opierala otvorenú knihu, ale nečítala. Pozorovala, ako prší na vysoké stromy v diaľke, za trávnikom a záhradou. Trávnik, trochu vysoký, sa smaragdovo zelenal, no ešte nepôsobil neupravene. V skutočnosti takúto trávu mala najradšej, viac sa jej páčila pred kosením. Hoci aj vôňu čerstvo pokosenej trávy mala rada. Obrátila hlavu a pozrela na brata. Dosť nespôsobne sa rozvaľoval v starom koženom kresle pri kozube, v ktorom nehovalo. Tete Jane by sa nepáčilo, že sedí tak nespôsobne, ale vyzeral celkom pôvabne, každý jeho pohyb sa jej páčil. Brat bol vysoký,

štíhly, ona zas bola nižšia, žensky zaoblená. Brat bol tmavovlasý, príťažlivý a šarmantný. Jeho úsmev dokázal prehriať izbu. Videla, ako ním zapôsobil v londýnskych salónoch a plesových sálach. Muži ho mali radi ako kamaráta a ženy každého veku sa pred ním roz-tápali. Mladé ženy sa doňho zaľúbili na prvý pohľad. A nepreháňala. To, že vikomt Watley zdedil titul markíz a veľký majetok, bezpochyby patrilo k jeho čaru, ale iba sčasti. V skutočnosti ľudí priťahovalo čaro jeho osobnosti, nikdy však neflirtoval ani nevysielal lákavé pohľady – aspoň Estelle si to nevšimla. Nebol márnomyseľný, naozaj nie.

Teraz mal dlhé nohy v čižmách vystreté pred sebou, jednu vyloženú na kozubovom parapete. Lakťom sa opieral o opierku na kresle, prstami sa mimovoľne mrvil vo vlasoch, až ich mal na tej strane dosť strapaté. Druhou rukou obracal stránky v knihe a bol už vyše hodiny zahĺbený do čítania. Vedela, že ide o nejakú starú hru – v gréčtine. Keď podotkla, že na polici majú anglický preklad, vysoko hodnotený, vyhlásil, že pri preklade sa vždy z textu čosi stratí.

Vycítil, že sa naňho díva, zdvihol pohľad, usmial sa na ňu. „Ešte prší?“ spýtal sa.

„A svet sa ešte točí?“ odvetila.

Zasmial sa. „Hlúpa otázka,“ priznal. „Príjemné, že je tu znova ticho, nie? Že sme tu len sami dvaja.“

„Veru,“ prikývla.

„Hoci to vyznieva nepekne voči tete a strýkovi,“ dodal a položil si knihu na kolená. „Milé, že sem prišli, nie?“

„Áno, milé,“ odvetila. „Hoci minulý mesiac tu boli teta Annemarie a strýko William.“ Teta Annemarie Cornishová bola sestra ich otca. „Aj keď sme na jar videli ocka a mamu aj všetkých Westcottovcov v Hins-